

[Økonomiministeren.]

mest ønsker, er en indsats imod inflationen og inflationsforventninger for derved effektivt at begrænse, at kapitalgevinster i det hele taget opstår i det hidtidige omfang.

Ja, så trak hr. Per Hækkerup en velkendt travert ud af stalden, nemlig ønsket om at genindføre obligationsrationeringen. Han mente, at det kunne medføre en lavere rente, ganske vist ikke på den måde, at det kunne fremskaffe mere kapital, men man kunne opnå en bedre fordeling af den knappe kapital. Jeg forstår det sådan, at boligbyggeriet og de fleste erhvervsinvesteringer ikke skal generes af en sådan obligationsrationering; det skal derimod sommerhuse og omprioriteringer, og det skal vel også visse erhvervsinvesteringer, som man med den ene eller den anden begrundelse anser for at være mindre produktive end andre. Når man ser på statistikken for den samlede obligationsudstedelse i det sidste års tid, så tror jeg ikke, at disse grupper tilsammen kommer til at omfatte mere end en halv snes procent af den samlede obligationsudstedelse, og selv om man gennemførte en hård rationering på de områder, så ville man altså kun få et fald i efterspørgslen efter kapital på obligationsmarkedet på nogle ganske få procent, og det fald ville endda i større eller mindre omfang blive opvejet af, at folk ville prøve at optage de pågældende lån på anden måde. Derfor tror jeg slet ikke, at man ad den vej kan opnå en så kraftig billigelse af kapitalen, som hr. Per Hækkerup forestillede sig, nemlig med en 20-30 pct. — det var vist de tal, hr. Per Hækkerup nævnte. Ikke mindst efter at vi i enighed har vedtaget den realkreditlovgivning, der kom i sommer, synes jeg egentlig, det er noget besynderligt, om man nu skulle vende tilbage til et så upraktisk middel, som en obligationsrationering er.

Dernæst stillede hr. Per Hækkerup visse spørgsmål til mig om markedspolitikken. Det første drejede sig om overgangsordningernes længde for landbrug og industri ved en udvidelse af fællesmarkedet. Det er vigtigt for os, at disse to perioder bliver lige lange, altså at vi ikke kommer ud for, at landbruget skal have en længere overgangsperiode end industrien. Dette spørgsmål har været drøftet mellem den britiske embedsmandsdelegation og Fællesskabets faste

repræsentanter ved et møde for nylig, og det har ført til en presseomtale, som jeg nok må karakterisere sådan, at det minder noget om den lille fjer, der blev til 5 høns. Vi har selvfølgelig, da det er et meget vigtigt spørgsmål for os, prøvet nøje at granske, hvad der faktisk er foregået på mødet, og jeg kan sige, at det, som den tyske leder af mødet har sagt som repræsentant for Fællesskaberne, svarede ord til andet til det, som den daværende formand for ministerrådet, den belgiske udenrigsminister Harmel, sagde ved åbningsmødet med alle 4 ansøgerlande den 30. juni i Luxembourg.

Harmel brugte dengang udtrykket „adækvat parallelitet“ mellem overgangsperioderne for de to varegrupper industri og landbrug, og på mødet med den engelske embedsmandsdelegation forleden blev det samme udtryk brugt, men der synes at være sket det, at man fra britisk side ikke har været tilstrækkelig opmærksom på, at tilførselsordet „adækvat“ — hvad det så betyder — allerede blev brugt i Luxembourg den 30. juni. Der er ingen tvivl om, at udtalelsen i Luxembourg var et resultat af omhyggelige overvejelser på regeringsplan mellem de 6 fællesmarkedslande, og de undersøgelser, vi har foretaget også i forbindelse med min deltagelse i ministermødet den 22. september, har bekræftet, at der ikke er sket noget, der har betydet nogen ændring af den holdning, som fællesmarkedet har til dette spørgsmål.

Hr. Per Hækkerup spurgte dernæst om, hvordan det lå med udsigterne for fremskridt med hensyn til et friere nordisk kapitalmarked, og jeg kan sige, at det er blevet drøftet under Nordekforhandlingerne, hvor vi fra dansk side gik ind for, at man ret hurtigt skulle tage konkrete skridt til opfyldelse af et sådant mål. Men fra de andre nordiske landes side blev det fremhævet, at Norden var så afhængig af kapitalforbindelser med resten af verden, at man på dette område skulle gå forsigtigt til værks. Vi må vel sige i dag, at hvis forhandlingerne med fællesmarkedet lykkes, så vil der mellem formentlig i alt fald 3 af de nordiske lande, Danmark, Norge og Sverige, blive skabt friere kapitalbevægelser inden for rammerne af et stort europæisk kapitalmarked.

Dernæst var der spørgsmålet om udsigterne til at undgå nye toldskrænker i Europa